O, atunci, Isuse-n templu,
bucurie îngerească
/: avu Simeon, bătrânul,
c-a ajuns să Te cunoască! :/

Căci ceruse să nu moară
până-Ţi va vedea
venirea,
/: Soare veşnic al
iubirii,
care-aduce
mântuirea! :/

După ce Te cunoscuse,
liniştit putea să moară,
/: liniştită-i numai
moartea
celor care Te aflară! :/

Fă şi azi, ca toţi s-aştepte
cu-aşa dor spre a Te naşte,
/: fă ca nimeni să nu moară,
până nu Te va cunoaşte! :/